

Základné informácie:

Řád je LARP, ktorý už štvrtým rokom organizujú Bax, Robin a White. Hra trvá štyri dni, je pre asi 100-120 účastníkov a jednotlivé ročníky na seba nadvezujú. 4 ročník sa odohrával od 29.07.2003 do 03.08.2003 pri Martinkovicích, čo je maličká dedinka blízko poľských hraníc na severe Čiech. Kto sa chce dozvedieť viac tak www.jdi.na/rad (dnes již rad.larp.cz - pozn.)

Řád aneb cesta tam...:

Vyrážam z domu, je 23:30, utorňajšej noci. Idem poriadne nabalený, mám spacák, stan, karimatku a batoh a od bežného trampa ma odlišuje len halda zbraní, ktorú nesiem v rukách. Na železničnej stanici ma čaká prvé nepríjemné prekvapenie - vlak mešká 90 minút. Lavička na stanici nie je veľmi pohodlná, ja som ale tvor prispôsobivý a a tak sa snažím spať aj posediačky. Konečne dorazil vlak a ja som sa hrnul k spaciemu vozňu. Tam ma ale čakalo ďalšie prekvapenie - žiadne voľné lôžka. Kupéčka vo vlaku boli dosť plné, predsa sa mi však podarilo nájsť si pohodlné miesto a pospať si cestou do Prahy (ak je niekto zvedavý prečo som išiel cez Prahu, tak nech si skúsi na www.vlak-bus.cz nájsť také spojenie Bratislava-Martínkovice kde netreba prestupovať 5 a viac krát a kde medzery medzi prestupmi sú aspoň 10 minút na presun aby sa to stíhalo) V Prahe som presadol do rýchlika na Meziměstí. Hneď som si všimol dvoch ľudí s drevenými zbraňami, evidentne tiež išli na Řád. Sadli sme si spolu do jedného kupé, cesta príjemne ubiehala. Po prestupe v Meziměstí na lokálku do Broumova sme zistili, že sme dokopy piati - piatym členom bol Azrik, organizátor Lakárií. V Broumове sme sa rozhodli že na žiaden autobus nečakáme a že do Martínkovic dojdeme pešo, veď je to len 6km. Bola to síce trochu dlhšia "prechádzka", ale ubiehala veselo, keďže sme si naozaj mali čo povedať.

Pred hrou:

Tábor sám o sebe bol pre mňa veľmi príjemným prekvapením. Obrovská trávnatá plocha, na ktorej už v tom čase bolo asi 25 stanov (počas hry som ich narátal asi 50), vedľa chalupa/hospoda, v ktorej sídlili organizátori a ktorá bola našim útočiskom počas dažďov či chladných večerov. Jediné čo táboru chýbalo, bola voda, ktorú museli organizátori nosiť z Martínkovic. Síce sme sa umývali pomenej (niektorí vôbec) ale prežiť sa dalo. Hneď potom ako som postavil stan, som sa hodil do kostýmu paladína a vybral som sa vybaviť organizačné veci - zaplatiť účastnícky poplatok a schváliť zbraň. Až mi išlo srdce puknúť, keď som zistil že môj meč má 114 cm a že buď ho zrežem na 110, alebo si s ním nezačnem. Nakoniec som rezal. Po všetkých registrácii zbraní sa pokračovalo magickými skúškami. Tie boli akýmsi hodnotením pripravenosti hráčov či sú hodní hrať kúzliacu bytosť. Hodnotil sa kosým, magické vybavenie (kúzelnícka kniha, palica, pomôcky), história a questy postavy ako aj dôvody, prečo chce daná postava používať mágiu. Aj keď to trvalo veľmi dlho (ja som čakal asi 4 hodiny) páčilo sa mi to, lebo toto je cesta ako motivovať hráčov ku kvalitným kostýmom a hraníu (kto videl Nildonovu kúzelnícku palicu, Tanusovu knižnicu alebo druidku Idril mi dá za pravdu). Večer nás stihol privítať Veľkňaz Hač na svojom panstve a boli sme svedkami príchodu vyslancov hadieho boha - skurut haiov z ďalekých krajín. To, že týto "vyslanci" budú páchať nemalé problémy bolo jasné už od pohľadu. Ráno si každý vytvoril postavu, prideliť skúsenosti, dostal nejaké tie suroviny (tí čo pokračovali s minulou postavou na tom boli o dosť lepšie) a začala sa hra.

Krátky príbeh paladína Tardubala:

Do Feldaru som prišiel cez ďalekú púšť cestou, ktorá by stála za samostatné rozprávanie ale keďže to nepatrí do tohto príbehu tak o nej pomlčím. Z reči medzi ľuďom som sa dozvedel, že v kraji žije paladín Silmadoch Krell, miestny šľachtic. Vyhľadal som ho a ponúkol som mu svoj meč do jeho služieb. Bol potešený a vyjaval mi, že jeho cieľom je založiť mocný rád paladínov, ktorí budú mečom vyháňať zlo z Feldaru. Ako správny paladín sme si najskôr chceli postaviť chrám a zasvätiť ho Osudu. Vyrazili sme do hôr, zháňať suroviny na stavbu. V lesoch Feldaru sa totiž nachádzali ešte nezabraté náleziská dreva, kameňa, železa, ako aj drahých kovov. Na našich cestách sme narazili na magickú studničku. Spomenul som si, že mnohí alchymisti a mágovia by radi vedeli o takýchto miestach a preto som sa vrátil do sídelného mesta. Trpaslík Hasan veľmi ochotne vyrazil so mnou, a za prsteň ochrany proti jedom sme mu prezradili polohu magickej studničky. Cestou ku križovatke nad sídelným mestom nás ale stretla pohroma. Z lesa sa náhle vyrútili ôsmi skurutí vedení zradným veľvyslancom a zaútočili na nás. Môjho pána umlčali kúzlom a ja som tasil zbraň. Pocítil som prudkú bolesť, keď mi obojručný meč jedného zo skurutov podťal nohy. V smrteľných kŕčoch som ešte počul, ako skurutí trhajú a žerú mäso z môjho pána. Potom nastala tma... Záblesk. Niečo sa stalo. Vstávam. Som mocný, som silný, necítim bolesť, necítim strach, necítim nič. Poobzerám sa okolo seba a vidím skurutov, ako s úctou pozerajú na svojho, a teraz už aj môjho pána. A pán mi dáva rozkazy: "Nikdy nenapadneš skuruta, mňa alebo pani Valeriku! Trollom sa vyhýbaj! Nikdy nenapadneš skupinu s viac ako troma členmi! Dbaj na to, aby si ste sa ty alebo tvoj kostlivec neprezradili! A zabi a zožer každého, koho stretneš!" Až vtedy som si uvedomil hlad, smrteľný hlad, aký môže mať len ghúl. Lebo ja som ghúl a môj bývalý pán sa stal kostlivcom, mojím sluhom. Vyrazili sme na cesty a

začali sme hľadať obeť. Oproti nám z lesa vyšla druidka Idril, sprevádzaná driádou. Driáda musela cítiť našu pravú podstatu, lebo aj keď som kostlivcovi prikázal, aby sa ukryl, aj tak sa od nás opatrne vzdalovala. Aj druidka cítila, že niečo nie je v poriadku, no bolo už neskoro. Vrhol som sa na ňu s napriahnutým mečom, a uštedril som jej drtvivú ranu. Druidka bola ale mrštná lesná elfka, mojej druhej rane sa vyhla a zmizla v lese. Rozzúrilo ma to, také chutné mäso a takto mi preklážne pomedzi prsty! S kostlivcom sme radšej ušli do inej časti lesa, keďže som sa obával, že druidi pošlú na nás trestnú výpravu. Tu nastalo moje šťastné obdobie. Nič netušiaci dobrodruhovia prichádzali ku mne vo viere, že som paladín. Často sa ma pýtali na cestu, poprípade na stratených druhov. Mne sa darilo ukrývať svoj hnilobný zápach a rád som im pomohol. Akonáhle sa ale otočili chrbtom, tak som na nich tasil meč a ľal. Prvý padol temný elf, ktorého telo bolo absolútne nejedlé. Neskôr som zožral gardistu, hobotku Friccy, liečiteľku, dvoch lesných elfov. Stretli sme nášho pána, a ten nás chválil a mal radosť, že tak verne plníme jeho rozkazy a daroval mi ďalšieho kostlivca. To mi dodalo odvalu a pustil som sa na cesty bližšie k mestu. Oj tam bolo jedla. Pod mojou zbraňou skončili ďalší dvaja elfovia, skupina troch nekromantov (jeden z nich ma ťažko ranil kosou, ale o to viac som si na ňom pochutnal). Ako som tak požíрал nekromantov, vyrútila sa z lesa justičná garda. Zbohom kostlivci, môj neživot je príliš vzácny, a tak som sa dal na útek, zanechajúc mojich sluhov ich osudu. Ušiel som do západných lesov a číhal som na ďalšiu obeť. Ani nie o 5 minút sa zjavil trpaslík Hasan Zlatorub.

"Paladíne, nepamätuješ si cestu k magickému zřídlu?"

"Ale áno, musíš prejsť okolo zavalenej jaskyne a potom po pár krokoch doprava."

"Ďekuji, a ináč jak to de?" snažil sa Hasan pokračovať v rozhovore.

"Zle, všade naokolo je samá smrť." Odpovedal som len tak na pol úst a pomaly sa presúval za jeho chrbát.

"Ano?"

"ANO!" a zlomil som mu väzy.

Potom nastalo obdobie hladu. Po cestách prestali chodiť osamotení dobrodruhovia, ak som niekoho zhliadol, tak to bola vždy početná skupina. Znovu som stretol môjho pána a jeho skurutov, veľmi sa tešili z mojich zločinov. Dlhú som sa túlal po feldarských cestách, no nenarazil som na žiadnu obeť. Pomaly som cítil, že môj čas sa napĺňa. Vybral som sa na Magickú univerzitu, snáď mi mágovia pomôžu a zabránia môjmu pomalému rozkladu. Pre istotu som skryl dýku pod brnenie a vošiel do starej budovy. Arcimág Tanus ma však sklamal, vraj ghúlom niet pomoci a ich rozklad je neodvratný. Chcel som ho na mieste podrezať, no nakoniec som sa ovládol a stanovil som si náročnejší cieľ - Veľkáza Hača. Vošiel som do hlavného mesta, kde ma pri bráne zastavil kapitán justičnej stráže Rothas: "Poďte sem pane, kto jste?" "Som paladín Tardubal." Vravím a pomaly presúvam ruku na hlavicu meča. "Nejste spolčen se skuruty?", "Nie, nie som". "A nevíte náhodou nic o temných silách?" skúša kapitán. "Neviem" a tvárim sa ako neviniatko. "No dobře, můžete jít." Tomu hovorím uniknúť o chlp. V meste sa pri výveske stretnem s Táťou Trollom, ale on mi ohľadom Hača neporadí, lebo sám do chrámu nechodí. V tom si všímam rýchly pohyb zeleného rúcha a podozrievavý pohľad liečiteľa Edrika. Je zle, som odhalený. Snažím sa ujsť k mestskej bráne, no oproti mne kráča Rothas - naivka. Vyzerá odhodlane a tasí zbraň zároveň so mnou. Tnem ho do nohy a bránim sa jeho chladným a presným sekcom. To sa už ku mne rúti väčšina justičnej stráže, ako aj Prvý Rytier a Hačova ochranka. Zúfale sa bránim presile, no rany dopadajú čoraz častejšie a nastáva tma... Intermezzo I: Po smrti mám možnosť si vytvoriť novú postavu. Potešilo ma, že organizátori mi prideliť skúsenosti za hranie ghúla, aj keď sa mi zdalo 6 skúseností za 11 zabíj, tri zahnania a dve nakazená málo. Nevadí, prišiel som si zahrať a nie munchkinovať. Všeobecne ale získavanie skúseností bolo aj o tom, kto si čo od organizátorov vydupe/vyžobre. Dnes sa už do hry nezapojím, nemá to význam. Okolo siedmej začína pršať, všetci sa schovávame do krčmy, kde je guláš a pivo. Sedím pri stole s mojimi dnešnými parťákmi - skurutmi, kečáme a pijeme. Asi o desiatej si všetci načiernime tváre a predvedieme skurutiú zábavu - hudobnú kakofóniu spojenú s divoškými tancami. Je to sranda, o dvanástej idem spať.

Kladívko na scénu, alebo remeslo má zlaté dni:

Volám sa Kladívko, a som remeselník na pohľadanie.

Viem štoly raziť, železo kuť i domy stavať. Už len po tichu dodávam, že všetky tieto činnosti ovládam len slabo a že sa nemôžem rovnať s takými remeselníkmi feldarskými, ako sú Tata a Mama Troll. No už otec hovoril, že kto sa práce nebojí, ten sa dobre má. Vyrážam na Magickú univerzitu, kde síce ochotne prijímú staviteľa, a by aj stavali, ale nemajú kameň. Čiže ak zoženiem kameň, budem môcť stavať. A tak je to aj u iných, jeden nemá drevo, ďalší železo a ďalší záujem. Náhoda ma spojila s družinou Sedmihvězdí, ktorá potrebovala postaviť hradby a kaplnku. Sedmihvězdí sa stali mojimi druhmi a prijali ma medzi seba, preto by som ich rád predstavil: skoro všetci sú lesní elfovia - kúzelníci Nildon a Ocrú, hraničiari Pán Cesty a Leia (mimochodom princezná), elementalista Kelton, kováč a bojovník Blood no a bezmenný liečiteľ (on mal mien pomerne dosť, keďže sa často ocital v zlom čase na zlom mieste). Predtým ako sme chceli stavať mesto sme ale išli vybrať ťažbu z opustenej železnej bane. Baňa je na skurutom území, no výnos z nej je lákavý. Pri bani si obzriem rozpadnutý starý chrám, v ktorom pre mňa nie je nič zaujímavé. Natešení, že máme dostatok železa ideme do hlavného mesta za obchodom. Tam ale stretávame nahnevaneho Tátu Trola, vraj sme mu vykradli baňu a že nás dá na súd, pokiaľ mu všetko nevrátíme a pokutu nezaplatíme. Železo opäť opúšťa naše dlane, predsa len rozzúriť trola a justičnú stráž nie je dobrý nápad. "Táta Troll, a čo keby som ti na tej bani vyrobil železný zámok a bránu, a už by sa ti tam nikto nikdy nevlúpal." "A my by sme ti chodili tú baňu vyberať za 20 percent výnosu." pridáva sa princezna Leia. "No dobrá" potvrdí troll našu dohodu. Super, tak to máme do budúcnosti aspoň nejaké železo. Vykul som zámok a

vybral som sa ho namontovať k bani. Šiel som sám, moji druhovia hovorili niečo o magickom portáli, ktorý ma vonkoncom nezaujímalo. Cestou k bani som stretol mágiu, a tá ma zobral do bažín za Józinom, vraj zháňa staviteľa. Bažiny boli nepríjemné, no Józina bol milá bytosť a chcel odo mňa, aby som mu postavil terárium pre krokodíla Matísku, čo mal k nemu prísť na prázdniny. Bola to hračka a ja som zarobil svoj prvý zlaták. Počas budovania brány ma začalo svrbieť celé telo a na koži sa miu spravil nepríjemný ekzém. Musel som sa vkuse škrabať po celom tele. Stretol som sa so Sedmihvězdím, ukázali mi magický portál, ktorým Nildon a Pán Cesty prešli. Keďže som sa už dostatočne zlepšil v stavebníctve, tak som začal pomaly vymieriavať hradby budúceho mesta, a začal som ich stavať. Počas stavby sa svrbenie stávalo neznesiteľným, skoro som nemohol pracovať. Našťastie išli okolo medicí vedení hlavným chirurgom Edrikom. Hneď zistil, že mám chorobu zvanú červotoč a poslal ma na Univerzitu do lazarety. To už stáli hradby mesta Sedmá Hvězda. Ešte sme sa zastavili v sídelnom meste a zúčastnili sme sa omše. Ja hlavne preto, že účastníci omše mali odpustenú daň. Na univerzite v lazarete nik nebolo, a vraj tak skoro ani žiadneho lekára nečakali. Nemalo zmysel tam zostať. V sídelnom meste si ma našla pani Veronika a dobre mi zaplatila za to, že som na jej hrade postavil kamenné hradby, kaplnku a strechu. Vedel som, že stavba kaplnky je protizákonná, ale pre peniaze urobím čokoľvek. Kožný ekzém sa prestal zhoršovať, no škrabal som sa neustále a neprajníci ma začali volať opička. Od spoludružníkov som sa dozvedel, že portál, ktorí našli vedie do jaskyne, z ktorej ide druhý portál do ríše skurutov. Aby sa dalo doň vstúpiť, potrebujem dvoch skurutov s vytetovanými znakmi. O to bolo nebezpečnejšie, že skuruti lovíli mojich druhov, keďže potrebovali na nejaký rituál kožu elfov. Na naše šťastie skuruti zaútočili na univerzitu, v ktorej bol práve na návšteve veľkňaz Hač a jeho sprievod. Ja som odtiaľ ušiel, lebo z toho nepozeralo nič dobrého. Nakoniec škreti odtiahli na hlavné mesto, ktoré začali pustošiť. Hač nelenil, dal do kopy obrovskú armádu a vytiahol proti skurutom. Kráčať som spolu s ostatnými obyvateľmi Feldaru. Skuruti sa nás zľakli a ušli do hôr. Celý Feldar sa vydal za nimi a do histórie náš sprievod vojde ako Veľký pochod feldarského ľudu. A neúspešný, keďže skuruti nás obišli a znova obsadili hlavné mesto. To už ale Hač rozdelil armádu na dve skupiny, ktoré skurutov obkľúčili a rozdrvili. Osobne som to nevidel, lebo som trávil čas v lazarete, kde bol konečne medik. Vypil som ním pripravený liek, no nezabrálo to. Potom ma Edrik vyšetril dôkladnejšie, a keď zistil, že som bol v bažinách, tak mu bolo všetko jasné - mám bahenný ekzém a pre liek musím znova za Józina do bažín. Tie sú blízko univerzity, takže som tam bol hneď. Józina sa divil, že som mal ten ekzém tak dlho, natrel ma bahnom a za to, že som mu robil aligátora, ma odmenil lotosovým kvetom. S prinavráteným zdravím som šiel do Siedmej Hviezdy, kde som konečne postavil kaplnku - základ budúceho chrámu. To už sa začalo zmrákať a tak sme sa znova pobrali do tábora, kde ma ešte vyhľadal jeden nekromant, aby som mu ukul truhlu (na čo asi?)

Intermezzo II:

Znova krčma, znova guláš a pivo. Kecám so Sedmihvězdím, kujeme plány do budúcnosti. V tom organizátori oznamujú, že z lesa sa valia skuruti, ktorí prešli portálom a ráno sa bude konať bitka o Feldar. Hač aj skuruti začínajú verbovať. Ja sa sľúbim Feldaru a idem spať.

Kladívko pracuje alebo ako som sa mrzákom stal:

Ráno sa vytvárajú dve armády, hráme za žoldnierov - všetci máme 5 životov a žiadne zvláštne schopnosti. U nás veľí Darion a je to naozaj skvelý veliteľ. Bohužiaľ mám pocit, že v bitke sa hŕfne podvádza a nie je to veľká zábava. V druhej bitke dostávam netlmený zásah mečom do tváre a boj pre mňa končí. Zuby sú na šťastie v poriadku, aj keď krv pľujem statočne. Pozriem si aj tretiu bitku, ktorú znova vyhrali skuruti. Orgovia využívajú boží zásah a nexhávajú skurutov pomrieť. Celé je to dosť umelé, ľudia šomrú. Keď sa rozbehne hra, hneď za mnou prichádza pani Veronika, aby som jej postavil tri stupne magickej veže v jej hrade a kamennú bránu. Nenápadne sa preplížim na hrad Havraní vršek (pani Veronika je sestra bývalej veľkňaznej, a to na jej podnet prišli skuruti) a magicкую vežu staviám. Po stavbe veže idem do Siedmej Hviezdy, kde zlepšujem kaplnku na kostol. Nildon dostáva od Hača prísľub, že bude vysvetený za druhého kňaza Osudu a vytvorí rád Hľadačov cesty osudu. Sedmihvězdí je nadšené. Na Magickej univerzite potrebujú postaviť chladiareň a vykovať mrazák, zriaďujú transfúznú stanicu. Medzi ľuďmi sa pošepekáva, že je to hlavne pre Arcimága Tanusa. Ja sa takýmito malichernosťami nezaobieram, ale staviám a kujem - každá práca (pláca) dobrá. Znova si ma zavolała pani Valerika, vraj jej dobili hrad a zvalili kaplnku - tak jej ju staviám znova (stavanie kaplniek pre Valeriku sa začína stávať pre mňa lukratívnym biznisom). Idem do Siedmej Hviezdy, tam sa ale nič nedeje a tak sa znova obiehám potenciálnych zákazníkov. Stretávam bardov, a keďže si s nimi rád zatancujem, dávajú mi tri zlatky (je to divný svet, kde hudobníci platia divákom). Na ceste medzi univerzitou a havraním vrškom ma prepadá skupina troch skřetov. Mám smolu. Keby to boli skuruti, stačí mi spomenúť Valerikino meno a dajú mi pokoj. Títo nechcú peniaze, títo ma chcú zjesť. Dávam sa na útek, no som pomalý. Vrhnú sa na mňa, zvalia ma na zem a začínajú ma požírať. Upadám do agónie. Preberám sa. Vôňa jódu ma štípe v nose a v pravej nohe cítim ukrutnú bolesť. Pozerám sa do tváre plavovlasej elfky: "Lež klidne, já jsem léčitelka." Obvážuje mi ruku a zašŕva ranu na mojej pravej nohe. Lepšie pvedané na tom, čo z nej zostalo. Škreti mi ju ohlodali, lítková časť a chodidlo mi chýba úplne. Som mrzák. Z diaľky k nám doľahnú zvuky bitky o Magicкую univerzitu, elfka vstane a uteká do boja. Ja ešte chvíľu ležím, nechcem si uvoľniť stehy. Doskákať na jednej nohe k magickej univerzite je fakt drina. Edrik mi oznamuje, že s takto ohlodanou nohou si neporadí ani najlepší medik, čiže som mrzák doživotne. Je mi z toho do plaču. Prinútim sa vstať, nájsť si nejakú vhodnú palicu na opieranie a skackám cestou cez hlavné mesto do Siedmej Hviezdy. Cestou stretávam Blooda a Ocru, obaja mi hneď vynadali, že čo

je to za blbosť sám chodiť v lese plnom škretov, namiesto toho aby so mnou súcitili a pomohli mi. V Siedmej Hviezde je práve na návšteve Hač, Prvý rytier (ten sa celkom s chuti zasmial keď ma videl ako na jednej nohe skáčem cez bažinu) a mnoho šľachticov. Majú naponáhlo, plánujú stavať tajný hrad ako posledné útočisko. Hneď po ich odchode sa mi prihovoriť Pán Cesty: "Čo sa ti stalo Kladívko?" "Ale, prepadli ma v lese škreti a zožrali mi nohu." To Pána Cesty rozčúlilo a hneď poslal našu gardu sa so škretmi vyporiadať. Ešte za nimi zakričím: "Za každé škretie ucho zaplatím zlatku!" V Siedmej Hviezde prestaviam kaplnku na kostol, na jednej nohe mi to ide ťažko. Nastáva večer a ja som vďačný Ocrovi, že ma teleportuje do mesta a ja si nemusím drať nohu. V meste sa dozvedám, že železná protéza ma bude stáť 5 hrivien železa (je to v pohode, len budem krívať) a dokonalá protéza ma vyjde na 5 uncí platiny (to je toľko, čo vynáša kvalitná platinová baňa za pol dňa - suma trojnásobne prevyšujúca moje možnosti) Vykujem si teda železnú protézu, a po večeri ešte dve rakvy (hádate pre koho?)

Intermezzo III:

Krčmár namiesto guláša dnes upiekol kurence - sú fakt super. Popijame pívko a kecáme so Sedmihvězdím, máme na zajtra veľké plány. Hač vyhlasuje veľkú pesničkovú súťaž - piesne musia mať spojitosť s Rádcom. Z času na čas vybehne von, kde kecá ďalšia skupina nadšencov. Trocha sa zdržíme, no prichádzame v pravý čas. Súťaž piesní a bardov je najlepšia vec, akú som kedy na fantasy hrách zažil. Rozbiehajú to skuruti hromadným spevom a tancom, pokračujú dve príjemné básne, potom to rozbalia Táta a Mäma Troll s trojským bojovým tancom a básňou o pyramide. Vrcholom sú ale vystúpenia justičnej stráže. Po nich prichádza Darion so skladbou Všetchno je o sud, ktorej výdatne asistujú skuruti. No a Zmyjka

so zhudobneným súdnym procesom Sodíka. Vyhrala to Zmyjka, ale myslím že porota to mala extrémne ťažké. Zábava pokračovala dlho do večera, my ,Sedmihvězdí, sme vonku vykonalí rituál Sedmi hvězd a išlo sa spať.

... a zase zpátky

Ráno sa od orgov dozvedáme nemilé prekvapenia - bane už neprodukujú, prestupovať sa nedá, všetko je akési spomalené a mnoho ľudí už na hru kašle. Kolegovia zo Sedmihvězdí sa vybrali zháňať drevo a zlato na stavbu chrámu, ja sa dohadujem s Vereníkou o stavbe kaplnky (zasa jej ju zbúrali) Jej theurg na mňa zakúzlil gnóma - elementála zeme a ja sa vydávam k jej hradu, ktorý jej skonfiškoval Hač. Ako elementál zeme dokážem prejsť cez hradbu, postavím kaplnku a znova cez stenu von. Ešte že na hrade nik nebol. S protézou sa mi chodí celkom v pohode, je to len otázka zvyku. Moja posledná cesta vedie do Siedmej Hviezdy, tam rozšírim mesto a vystaviam veľký chrám nášho rádu. Nildon ho vysvetlí a nám sa konečne podarilo splniť náš hlavný quest. Vrátime sa do hlavného mesta, spíšeme skúsenosti, odovzdáme orgom denníky a herné veci a začíname baliť. Kolegovia zo Sedmihvězdí, v civile Milan, Tomáš, Johnny a Leia sú z Brna a dohodol som sa s nimi, že ma tam zoberú autom. To je skvelé, nemusím sa trepať po staniciach a autobusoch. Rozlúčim sa so všetkými naokolo, zbalím saky-paky, sadáme do auta a vyrážame. Cesta je fajn, len Johnnyho štípla osa a tak musíme zohnať lekára s liekmi proti alergii. V Novém Měste nad Metují si dáme obed a o šiestej sme v Brne. Vlak mi ide o 18:45, rozlúčim sa s kamošmi a dám posledné pívko. V Blave som o pol deviatej. Rád 2003 je za nami, a už sa veľmi teším na Rád 2004...